

Comedian en ex-militair Yannick Noben breekt door bij het grote publiek: “Ik verzin materiaal aan de lopende band. Maar het hoofdstukje Gazastrook ben ik maandelang mee bezig geweest.”

Diepenbeekenaar Yannick Noben (43) bonkt op de deur van de nationale bekendheid. Zijn opvallende passage in “De Verraders”, waar hij advocaat Omar Souïdi op z’n plek zette, en zijn toekomstige optreden in ‘De Slimste Mens ter Wereld’, laten het grote publiek kennismaken met Noben. De ex-militair groeide zo van kleine zaaltjes in Limburg door tot het nationale televisiescherm. Maar wat zit er achter die stoere façade en droge humor?

Je hebt onlangs je nationale TV-debuut gemaakt in “De Verraders”, was je veel bezig met hoe je zou overkomen?

Nee, niet zozeer. Maar het kostte wel veel moeite. Als ik in die koude biechtkamer zit, is het wel het moment om even een grappige one-liner te zeggen. Ook al ben ik dan moe.

Dat gaat heel ver soms, ik heb een paar keer dom dom dom gezegd en op een gegeven moment wordt dat een ding. Als ik dat lijntje doortrek tot aan het einde, zijn ze bijna verplicht om elke domdomdommoment uit te zenden.

In de Verraders kwam je in een groep met veel persoonlijkheden, hoe ging je hiermee om?

Het zijn vaak bv's die hun eigen merk zijn, hun eigen baas zijn. De hoeveelheid ‘ik’ die ik gehoord heb daar, is ongelooflijk. Die doen dingen die er bij mij niet in gaan als ex-militair. Dus dan heeft het ook geen zin dat je leiding neemt als die niet aanvaard wordt.

Dus heb ik in het begin HR-gewijs gewerkt. Ik heb vaak op mensen gestemd, niet zozeer omdat ik overtuigd was dat ze een verrader waren, maar meer met het idee dat als die eruit gaat, de groep sterker wordt. Toen de groep sterk genoeg was, heb ik me uitgesproken zoals bij Omar.

“Ik moet mij maniakaal voorbereiden op De Slimste Mens. In de Verraders moest ik zelfs aan Olivier Deschacht vragen wie hij was.”

Je maakt ook je opwachting in De Slimste Mens. Volgens productie zou je maniakaal aan het studeren zijn, klopt dat?

Ja, dat is waar. Dat is een beetje een patroon dat ik overal vol voor ga. Je mag nooit achteraf zeggen: had ik maar... Dus ik zet alles op alles om mij voor te bereiden.

Ik doe de eindejaarsconferenties al tien jaar, dus ik volg het nieuws wel veel en ik weet veel van geschiedenis. Maar ondanks die brede algemene kennis, zijn er gaten.

De BV-wereld bijvoorbeeld: ik doe 6 optredens in de week, dus ik heb de voorbije 10 jaar geen tv gekeken. De sportwereld volg ik ook niet. In de Verraders moest ik aan Olivier Deschacht vragen wie hij was. Daar probeer ik mij dan toch op voor te bereiden. Zo ben ik al een tijdje de Dag Allemaal aan het lezen. Daardoor weet ik nu dat Tanja Dexters weer mag rijden.

In hoeverre zijn die deelname's een strategie om nationaal bekender te worden?

Dat klinkt heel gek, maar ik wil echt geen BV worden. Ik wil gewoon zo vaak mogelijk op een uitverkocht podium staan. Maar in Vlaanderen worden mensen eerst fan van de BV en dan van de komiek. Dus ik heb die media nodig.

De reden waarom ik voor De Slimste Mens en de Verraders ben gegaan, is omdat ik daar altijd mezelf kon zijn en grappig mocht zijn. Ik ben ook al gevraagd voor programma's waar ik nee op heb gezegd. Omdat dat te ver van mij af staat. Je zou mij bijvoorbeeld nooit in Dancing with the Stars zien of iets waar ik heel emotioneel moet zijn.

Je wou al van kinds af aan in het leger, net zoals je grootvader. Was dat de enige optie?

Hoeveel opties heb je als kind uiteindelijk? De meesten wilden politie of brandweer worden, bij was dat dan het leger.

Ik was altijd een slechte student. Op mijn vijftien hebben ze mij zelfs aangeraden om een andere school te zoeken. Niet dat ik zo'n zwaar probleemgeval was, maar ik was heel mondig en rebellerend. Op een bepaald moment was het leger echt wel de enige goede oplossing. Want het leger is heel duidelijk: je zet een keer een grote mond en daarna nooit meer.

“Als zelfs de gemotiveerde rekruten het niet halen, kan ik mij niet inbeelden dat je Piet Snot naar het leger gaat sturen.”

Klopte het beeld dat je had van het leger ook met de realiteit?

Het valt serieus tegen: om zes uur gewekt worden en dan onder je voeten te krijgen omdat het bord niet afgeveegd is. Een weekend gestraft worden omdat je dt-fouten in een dictee hebt laten staan. Die zware discipline, dat was in het begin echt wel aanpassen. Maar in het leger word je zodanig begeleid dat je die soort mentaliteit ook krijgt.

Je bent 3 jaar na de afschaffing van de dienstplicht begonnen. Wat vind je ervan dat de dreiging van de dienstplicht weer groter wordt in Europa?

Ik ben de laatste tweeënhalve jaar verantwoordelijk geweest voor beginnende jongeren in het leger. Veertig procent van hen stopt, de eersten zelfs na 24 uur. Dat zijn dan de gemotiveerde jongeren die daarvoor gekozen hebben en zichzelf maandenlang hebben opgepept.

Dan kan ik me niet inbeelden dat je Piet Snot bij ons gaat binnensturen. Als die niet willen, kan ik niks doen want ze zijn er niet vrijwillig terechtgekomen.

Ze proberen van het leger een soort oplossing te maken voor een probleem dat eigenlijk hun verantwoordelijkheid niet is, maar die van de ouders. Ik vind dat ouders terug ouders moeten zijn in plaats van vrienden van hun kinderen.

Uiteindelijk ben je dan de comedywereld ingestapt in 2015, heeft die humor er altijd al ingezeten?

Nee niet echt, dat is zo geëvolueerd. Ik was op mijn 19de al luitenant van een peleton waarvan de jongste 29 was.

Kun je je inbeelden dat je op die leeftijd dertig beren onder je bevel hebt? Dan moet je heel zelfzeker overkomen en maken dat ze naar je luisteren. Dus die humor is eigenlijk ontstaan vanuit een soort onzekerheid. Want als ik dan de grappige was, dan luisterden ze wel.

Op den duur wordt dat bijna een soort identiteit. Ik probeerde altijd de grappigste te zijn in de kamer. Dan krijg je heel veel opmerkingen van: Je bent zo grappig, je bent grappiger dan stand-up comedians, ga dat toch eens doen. Uiteindelijk heb ik dan door een stomme wedenschap voor een fles rum deelgenomen aan een comedywedstrijd, die ik won. Die fles heb ik trouwens drie weken geleden pas gekregen...

Je bent begonnen onder de naam 'Bruno', had je schrik voor de reactie van je legerbazen?

Zeker. Ik wist niet zeker of het leger zou kunnen omgaan met een officier die de clown uithangt, daarom heb ik voor Bruno gekozen.

Na een tijd ben ik dan als Yannick gaan optreden. Toen ben ik het ook gaan polsen bij mijn baas in het leger en die was heel positief. Zolang je bepaalde waarden en normen niet overschrijdt als militair is het eigenlijk geen enkel probleem wat je in je vrije tijd doet.

Naarmate je meer ervaring krijgt en beter wordt in het vak besef je dat het verhaal dat je te vertellen hebt, duizend keer belangrijker is dat de moppen die eraan vasthangen. Ik kan alleen maar heel authentiek zijn want ik ben een hele slechte acteur.

Je bent ondertussen gestopt als militair om je volledig te focussen op je comedycarrière en je gezin. Heb je al spijt gehad van die keuze?

Geen seconde.

Ik ben papa van twee dochters en ik heb een echtgenote die ik heel graag zie. Ik heb een huis wat onderhouden moet worden. Ik was compagniecommandant dus ik had 150 rekruten die van smorgens vroeg tot savonds laat aan mijn bureau stonden aan te schuiven.

Op een gegeven moment maakte ik dan fouten, thuis en in de kazerne. Mij echtgenote heeft toen ook gezegd: dit gaat niet meer.

Zie je jezelf ooit nog terugkeren in een bepaalde rol?

Zeg nooit nooit. Ik heb natuurlijk een heel krachtig medium en ik probeer mij ook nog altijd te gedragen als een soort ambassadeur van het leger. ik ga nooit lachen met de militairen. Want het leger heeft heel veel slechte voorbeelden gehad in de media. Xavier Waterslagers is een fictief figuur, maar die heeft het imago van het leger verpest.

*“Eigenlijk luister ik maar naar feedback van vier groepen:
Mijn echtgenote, mijn boekhouder, mijn manager en mijn publiek.”*

Je spreekt je als comedian ook vaak uit over politieke thema's. Ben je daarin voorzichtiger geworden dan vroeger?

Ik ben bijzonder voorzichtig geworden. Ik verzin het materiaal aan de lopende band. Maar het hoofdstukje Gazastrook, daar ben ik maandelang mee bezig geweest. Hoe kan ik dat toch inpakken zonder dat ik morgen gecanceld ben, terwijl ik toch eigenlijk mijn eigen mening wil verkondigen. Ik vind het ook heel jammer dat ik daar zo mee moet bezig zijn.

Maar ik zou geen enkel onderwerp aan de kant gaan, dat is ook mijn plicht. Elke comedian heeft een morele plicht aan de maatschappij om dingen te zeggen die andere mensen niet mogen zeggen. Dus ik ga dat zeker niet uit de weg.

Daar komt veel reactie op neem ik aan. Hoe ga je daar mee om?

Iedereen heeft vrijheid van meningsuiting. Dus je mag mij niet graag hebben of mij een eikel vinden. Ik kijk altijd eerst naar wie het zegt, en dan wat hij zegt. Eigenlijk luister ik maar naar feedback van vier groepen: Mijn echtgenote, mijn boekhouder, mijn manager en mijn publiek.

Je hebt ook coaching gehad van acteur Johan Terryn om om te gaan met met vervelende reactie's. Wat heb je van hem geleerd?

Het zit vooral in mijn hoofd. als iemand mij aanspreekt en zegt: jij moet mij kaarten bezorgen, ben ik dat niet gewoon als militair en dat komt in het begin heel negatief over. Die mensen zijn nerveus, maar dat gaat gepaard met een foute reactie. Dat komt bij mij soms heel arrogant over en daar erger ik mij aan.

Maar die mensen bedoelen dat goed. Dan kun je die mensen niet kwalijk nemen. In mijn hoofd zorgt dat al voor een pak meer kalmte want in het begin reageerde ik daar agressief op.